«ՍԵՎԱՆԻ Խ.ԱԲՈՎՅԱՆԻ ԱՆՎԱՆ ԱՎԱԳ ԴՊՐՈՑ»

ՀԵՐԹԱԿԱՆ ԱՏԵՍՏԱՎՈՐՄԱՆ ԵՆԹԱԿԱ ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՎԵՐԱՊԱՏՐԱՍՏՄԱՆ ԴԱՍԸՆԹԱՑ

ԱՎԱՐՏԱԿԱՆ ՀԵՏԱԶՈՏԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏԱՆՔ

Առարկա՝ Հայոց պատմություն

Թեմա՝ Ուսուցչի համագործակցությունը սովորողների ծնողների կամ նրանց օրինական ներկայացուցիչների հետ սովորողների կրթության կազմակերպման և ընտանեկան դաստիարակության հարցում:

Ուսուցիչ՝ Կարինե Գաբրիելյան

Սևան 2023

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

1.ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ.....3

1.1 Հետազոտության թեմայի արդիականությունը 4

1.2 Հետազոտության նպատակը…….....5

1.3 Հետազոտության խնդիրը 6

2. ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԱԿՆԱՐԿ

2.1 Ուսուցչի համագործակցությունը սովորողի ծնողի հետ՝ որպես սովորողի առաջադիմության ու զարգացման նախապայման……....6

2.2 Ծնողական ժողովների կարեւությունը սովորողների կրթության ու դաստիարակության համատեքստում.....9

ԵԶՐԱԿԱՑՈՒԹՅՈՒՆ.....12

ՕԳՏԱԳՈՐԾՎԱԾ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՑԱՆԿ.....14

ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ

<< Ինչու՞ ես ատեմ երեխային այսօրվա վատի համար, ես նրան կսիրեմ այն լավի համար, ինչը նրա մեջ դաստիարակելու եմ վաղը>>:

Վ. Ա. Սուխոմլինսկի

Դեռեւս հին ժամանակներից երեխաների դաստիրակության գործում առաջնությունը տրվում էր ուսուցիչներին՝ անտեսելով սովորողի ընտանեկան կրթական միջավայրի առանձնահատկությունները: Այժմ, երբ երեխայի հետ փոխգործակցության օպտիմալ մոդելը ուղղված է անձին, ուսումնական հաստատությունում կրթական ծրագրերը պետք է իրականացվի ՝ հաշվի առնելով սովորողի անհատակունությունը: Իսկ ինչպես հայտնի է անհատականությունը ձեւավորվում է ընտանիքում, քանի որ երեխան իր ժամանակի մեծ մասն անցկացնում է ընտանիքում եւ նրա զարգացման վրա մեծ ազդեցություն ունի ընտանեկան միջավայրը: Շատ հաճախ կարելի կարծիք լսել , որ ամեն ինչ ընտանիքից է գալիս: Սա իսկապես այդպես է: Հիմնական բնավորության գծերը կա՛մ գենետիկորեն դրված են, կա՛մ ձեւավորվում են ծնողների ազդեցության տակ մանկության տարիներին: Բայց դա չի նվազեցնում դպրոցի դերը անհատի ձեւավորման եւ դաստիարակության գործում:Այն սերմերը, որոնք ցանվել են ծնողների կողմից, կարող են հավասարապես սատկել կամ բողբոջել դպրոցական միջավայրում՝ դասարանի թիմի, ուսուցիչների եւ դասղեկի ազդեցության տակ: Այդ իսկ պատճառով պետք է իրականացնել համագործակցություն ուսուցչի, սովորողի ընտանիքի հետ: Եվ այդ համագործակցությունը գնալով դառնում է ավելի արդիական եւ պահանջված:Դպրոցի եւ ընտանիքի համագործակցությունը իրենից ներկայացնում է նպատակաուղղված եւ երկարատեւ աշխատանք, որն էլ իր հերթին ենթադրում է գործողությունների մի ամբողջական համակարգ՝ ուղղված սովորողի կրթական կարիքների ու պահանջմունքների վերլուծությանն ու բարելավմանը: Ուսուցչի եւ սովորողի ծնողի կամ նրա օրինական ներկայացուցչի հետ համագործակցությունը

պետք է իրականացվի ՝ հաշվի առնելով բարձր մարդկային որակները, էթիկայի նորմերը:

Եվ ինչպես ասել է ռուս մեծ ուսուցիչ Սուխոմլինսկին.<< Ընտանիքում արմատներ են գցվում, որոնցից հետո աճում են ճյուղեր, ծաղիկներ եւ պտուղներ: Դպրոցի մանկավարժական իմաստությունը կառուցված է ընտանիքի բարոյական առողջության վրա>>:

1.1 ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՅԱՆ ԹԵՄԱՅԻ ԱՐԴԻԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Սույն հետազոտության արդիականության համար հիմք է հանդիսացել կյանքի՝ մարտահրավերներով լի ժամամանակակից շրաջափուլում սովորողի կրթական կարիքների ապահովման շրջանակներում ծնող- ուսուցիչ հաստատուն կապի անհրաժեշտությունը, որն ունակ է մեծապես ազդել սովորողի ուսումնառության որակի բարձրացման վրա: Մեծաքանակ աշակերտներով դասարաններում ժամանակի սղության պատճառով հնարավոր չի լինում անհրաժեշտ ուշադրություն դարձնել, բավարար բոպեներ տրամադրել այս կամ այն աշակերտի գիտելիքների հիմնովին ստուգմանը՝ անկախ նրա առաջադիմությունից, ակտիվությունից եւ այլնից...

Այստեղ է, որ առաջին պլան է մղվում ուսուցիչ-ծնող փոխհամագործակցությունը՝ միասնական ուժերով վատթարագույն տարաբնույթ երեւույթները արմատախիլ անելու եւ , գոնե, դրական անհրաժեշտ նվազագույնը սերմանելու նպատակով:

1.2 ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՅԱՆ ՆՊԱՏԱԿԸ

- Մի շարք մեթոդներով և հնարներով զարգացնել և արդյունավետ դարձնել ծնողավարությունը կրտսեր դպրոցական երեխաների ծնողների շրջանակներում՝ նպաստելով այդ տարիքի երեխաների ֆիզիկական, մտավոր, հոգեբանական, սոցիալական և գիտական կայուն զարգացման վրա:
- Ծնողներին (օրինական ներկայացուցիչներին) դարձնել մանկավարժական գործընթացիակտիվ մասնակիցներ՝ օգնելովնրանց երեխաների դաստիարակության և կրթության համար պատասխանատվության իրականացման գործում:
- Գիտակցված դաստիարակություն. ծնողների իրազեկվածություն և պատրաստակամություն՝ ստանձնելու պատասխանատվություն երեխային ապահովելու և մեծացնելու համար: Սա հիմք է բարեկեցիկ ընտանիքի, երեխաների հոգեբանական առողջության և որակյալ ծնող-երեխա հարաբերությունների համար:

Ճիշտ ծնողավարության հասնելու համար պետք է ընտրել ճիշտ մեթոդներ և հնարներ՝ ծնողների հետ աշխատելու ցանկալի արդյունքի հասնելու համար:

Այս աշխատանքի արդիականությունը կայանում էնրանում, որ պետք է համապատասխան ուշադրություն դարձնել ուսումնադաստիարակչական գործընթացին, որը պետք է լինի ուղղորդված ծնող-ուսուցիչ համատեղ գործընթացով և կնպաստի երեխայի ազատ և ստեղծարարանձի ձևավորմանը: Այս համագործակցությունը ամրագրված է ՀՀ Կրթության մասին օրենքում:

Այսօր, երբ շատ ծնողներ կենտրոնացած են իրենց ընտանիքի սոցիալ-տնտեսական հարցերի կարգավորման վրա, կարծես թե երեխաների դաստիարակությանը և ուսմանը հետևելը մի փոքր դուրս է մնում ծնողների ուշադրությունից: Պետք է հաշվի առնել նաև, որ շատ ծնողներ կարող ենբավականաչափ գիտելիքներ չունենալ երեխաների տարիքային առանձնահատկությունների և համապատասխան տարիքային զարգացման մասին և այլն:

1.3 ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՅԱՆ ԽՆԴԻՐԸ

- Ինչպե՞ս ներգրավել ծնողներին միջին եւ ավագ դպրոցներում ուսումնադաստիարակչա կան խնդիրների լուծման պրոցեսին:
- Ինչպե՞ս ներգրավել ծնողներին իրենց երեխաների կրթությանը վերաբերող հարցերի մասին որոշումներ կայացնելու գործին:

2. Գրական ակնարկ

2.1 ՈՒՍՈՒՑՉԻ ՀԱՄԱԳՈՐԾԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍՈՎՈՐՈՂԻ ԾՆՈՂԻ ԿԱՄ ՆՐԱ ՕՐԻՆԱԿԱՆ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՑՉԻ ՀԵՏ՝ ՈՐՊԵՍ ՍՈՎՈՐՈՂԻ ԱՌԱՋԱԴԻՄՈՒԹՅԱՆ ՈՒ ԶԱՐԳԱՑՄԱՆ ՆԱԽԱՊԱՅՄԱՆ

Հին դպրոցական աֆորիզմում ասվում է.<<Երեխաների հետ աշխատելու ամենադժվարը նրանց ծնողների հետ աշխատելն է>>:

Ընտանիքը, որպես կրթական կոլեկտիվ, ունի մի շարք առանձնահատկություններ: Առաջին հերթին այն կոլեկտիվ է՝ միավորված ոչ միայն ընդհանուր նպատակով, այլեւ ազգակցական կապերով: Ծնողական զգացմունքները, ծնողական սերը մի տեսակ կատալիզատոր են, որն արագացնում է անձի զարգացումը: Սա համեմատաբար կայուն թիմ է , որտեղ շփումը տեղի է ունենում անընդհատ, հնարավոր ամենալայն տարածքներում, տարբեր գործողություններում:

Ընտանիքում է դրվում եւ ապահովվում անհատականության կարեւորագույն գծերի դաստիարակությունը: Դրանում սովորողը ստանում է աշխարհի մասին առաջին պատկերացումները, այստեղ ձեւավորվում է հասկացությունների , հայացքների զգացմունքների , սովորությունների ֆոնդը, որն ընկած է անհատի բարոյական ձեւավորման հիմքում:Միայն ընտանիքում է հնարավոր ստեղծել եւ վերարտադրել իսկապես ազգակցական հարաբերությունների մշակույթ, տիրապետել սոցիալական կարեւորագույն դերերին, ձեւավորել մշակույթ, հարստացնել բարոյական փորձը:

Ընտանիքը կոչված է ապահովելու երեխայի կյանքի ողջամիտ կազմակերպումը, օգնելու յուրացնել ավագ սերունդների կյանքի եւ աշխատանքի դրական փորձը, կուտակել գործունեության , սովորությունների , հարաբերությունների արժեքավոր անհատական փորձ:

Ծնողների հետ փոխգործակցությունը դպրոցի եւ յուրաքանչյուր ուսուցչի աշխատանքում հրատապ եւ բարդ խնդիրներից է:

Ընտանիքները շատ տարբեր են , յուրաքանչյուրն ունի իր խնդիրներն ու դժվարությունները,ուստի հնարավոր չէ պատրաստի եւ միակ ճիշտ պատասպխանը տալ այն հարցին, թե ինչպես շփվել ընտանիքի հետ: */Վ.Դ.Սեմյոնով/*

Շատ բան կախված է ուսուցչի ինտուիցիայից, հմտությունից, ով պետք է վերլուծի տարբեր հանգամանքների համալիրը, որպեսզի ճիշտ որոշում կայացնի որոշակի իրավիճակում ծնողների եւ սովորողի հետ շփվելու մեթոդների եւ միջոցների ընտրության հարցում:

Ծնող- ուսուցիչ կապի պահպանումը ուսումնական գործընթացում աշակերտի հաջողության բանալին է, իսկ ծնողների եւ դպրոցի միջեւ կապի բացակայությունը, ինչպես նաեւ դպրոցի ու ծնողների չհամաձայնեցված գործողությունները վնասում են երեխայի կրթությանն ու դաստիարակությանը:

Երկկողմանի համագործակցության շնորհիվ կարելի է սովորողի համար ապահովել այնպիսի կրթական միջավայր, որտեղ վերջինս իրեն կզգա պաշտպանված ու կարեւոր: Ծնող- ուսուցիչ համագործակցությունն իր դրական ազդեցությունն է ունենում սովորողի առաջադիմության , արժեհամակարգի ձեւավորման, հաջողություններ եւ հաղթանակներ ունենալու վրա:

Ծնողների եւ ընտանիքների ներգրավումը իրենց երեխաների կրթության գործում արժեքավոր ներդրում է ցանկացած ծրագրի համար: Ընտանիքին յուրաքանչյուր երեխայի կրթության իմաստալից մասը դարձնելու համար ուսուցիչը պետք է՝

- ծնողներին եւ ընտանիքներին դիտի որպես գործընկերներ .կանոնավոր կերպով հաղորդակցվի նրանց հետ
- հրավիրի ընտանիքներին իրենց մասնակցությունը բերելու ծրագրին
- ընդլայնի աջակցությունը ընտանիքներին `տնային պայմաններում ուսմանը նպաստելու նպատակով
- աջակցի ընտանիքներին ռեսուրսներից եւ ծառայություններից օգտվելու հարցում:/<<Քայլ առ քայլ >>-ի չափորոշիչների կիրառումը դասարաններում/

Արդյունքում սովորողը միշտ կլինի ուշադրության կենտրոնում, կլինի կառավարելի եւ որոշակի խնդիրների առկայության դեպքում հեշտությամբ կլուծի իր առջեւ ծառացած խնդիրները: Ուսուցիչը կարող է նաեւ համագործակցության արդյունքում օգնել սովորողի ծնողին ցանկացած կոնֆլիկտային իրավիճակներում:

Հետազոտությունները ցույց են տվել, որ սովորողները ավելի լավ են դպրոցում, երբ նրանց ծնողը կամ խնամակալը ներգրավված է ուսումնական գործընթացին:

<<Ծնողների ներգրավվածություն>> տերմինը նշանակում է միասնական եւ անընդմեջ պատասխանատվություն աշակերտի հաջողությունների եւ ուսման բարելավմանը ինչպես տանը , այնպես էլ դպրոցում: Այն միավորում է ծնողներին եւ ուսուցիչներին, որպեսզի նրանք միահամուռ ուժերով նպաստեն աշակերտի առաջադիմության բարելավմանը: Երբ ծնողը ներգրավված է զավակի կրթության գործընթացում , աշակերտն ունի ավելի բարձր առաջադիմություն, այդ նույն ժամանակ բարելավվում է հաճախման ցուցանիշը, սովորողի մոտ զարգանում է սոցիալական շատ կարեւոր հմտություններ եւ նրա վարքը դրական է դառնում

ինչպես տանը , այնպես էլ դպրոցում: Սրանք շատ կարեւոր գործոններ են , որոնք ազդում են աշակերտի վրա ինչպես դպրոցում , այնպես էլ ապագա մասնագիտական գործունեության ընթացքում: Ծնողները տեղեկացված են լինում իրենց երեխաների կրթական կարիքների մասին եւ խրախուսում են ներգրավվելը:

Ծնող- դպրոց կապը ավելի կամրապնդվի ,եթե հաճախակի հրավիրվեն ծնողական ժողովներ, հանդիպումներ, խորհրդատվություններ, տարբեր հետաքրքրաշարժ միջոցառումներ: Այդ կապը էլ ավելի կզարգացնենք ,եթե օգտագործենք ժամանակակից տեխնոլոգիաներ: Օգտագործելով ժամանակակից տեխնոլոգիաները /համակարգիչ, հեռախոս/ կարելի է ծնողների հետ քննարկումները կատարել հեռավար: Տեխնոլոգիաները հնարավորություն են տալիս երեխայի կրթական կարիքների եւ ուսման առաջադիմության կամ կարգապահական խնդիրների մասին տեղեկանալ ավելի շուտ:

Ուսուցիչն օգտագործելով ժամանակակից տեխնոլոգիաները կարող է աշակերտի առաջընթացի մասին հաշվետվություն ուղարկել տուն ՝ շաբաթական կամ ամսեկան մի քանի անգամ : Միացման այս ձեւը ծնողներին տալիս է սովորողի գիտական առաջընթացի շոշափելի վկայություններ:

2.2 ԾՆՈՂԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎՆԵՐԻ ԿԱՐԵՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍՈՎՈՐՈՂՆԵՐԻ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ՈՒ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹՅԱՆ ՀԱՄԱՏԵՔՍՏՈՒՄ

Հաջողված է այն դասարանը, որի ղեկավարը հաճախակի հրավիրում է ծնողական ժողովներ, ներկայացնում է սովորողների առաջընթացի մասին, քննարկում սովորողի հետ կապված ցանկացած հիմնախնդիր: Ծնողական ժողովները մերձեցնում են ուսուցիչներին եւ ծնողներին, ընտանիքին մոտեցնում են դպրոցին, օգնում որոշել երեխայի կրթության վրա ազդելու ամենաօպտիմալ ուղիները: Հանդիպումների ժամանակ ծնողները համակարգված կերպով ծանոթանում են ընտանիքում եւ դպրոցում երեխաներին դաստիարակելու խնդիրներին, բովանդակությանը, ձեւերին եւ մեթոդներին: Ծնողական ժողովները կարող են կառուցվել տարբեր ձեւերով:

Շատ հաճախ ուսուցչի կամ ծնողի սխալ խոսելը, ոչ ճիշտ վարվելակերպը երեխաներին հետ է շպրտում եւ ստեղծվում է կոնֆլիկտային իրավիճակ, որն ավելի

բարդացնում է ծնող-երեխա-մանակավարժ-դպրոց համագործակցությունը: Այդպիսի իրավիճակներից խուսափելու համար անհրաժեշտ է ճիշտ ծնողական ժողովներ վարել, որտեղ կկարողանանք կառուցողական մթնոլորտ ստեղծել եւ համատեղ աշխատանքի արդյունքում կշահի մեր սովորողը, վաղվա քաղաքացին: Ծնողական ժողովները պետք է կազմակերպել հետեւյալ սկզբունքներով՝

- Ժողովների ժամանակ որոշել մեկ առավել կարեւոր խնդիր, որը վերաբերում է դասարանի աշակերտներին եւ դրա հիման վրա կազմակերպել զրույցը ծնողների հետ:
- Հատուկ ուշադրություն դարձնել դասարանում ծնողների աթոռների դասավորության վրա:

Օրինակ , կարելի է սեղանները եւ աթոռները դասավորել շրջանաձեւ որպեսզի բոլոր ծնողները լավ տեսնեն եւ լսեն միմյանց:

- Ժողովի ընթացքում կիրառել խաղեր եւ ծնողների համագործակցության կազմակերպման խմբային ձեւեր:
- Խնդրահարույց հարցերի քննարկման ժամանակ հենվել առավել կենսափորձ ունեցող ծնողների կյանքի եւ մանկավարժական փորձի, ծնողական կոմիտեի անդամների եւ դպրոցի խորհրդի կարծիքների վրա:/Կ. Դ. Ուշինսկի/

Ծնողական ժողովների ժամանակ դասղեկը պետք է դրսեւորի հետեւյալ վարքագիծը. . Հանել սեփական լարվածությունը եւ տագնապը ծնողների հանդիպելուց առաջ:

- Խոսքի, ինտոնացիայի, ժեստերի եւ այլ միջոցներով ցույց տալ հարգանք եւ ուշադրություն նրանց հանդեպ:
- Փորձել հասկանալ ծնողներին, ճիշտ որոշել խնդիրները, որոնք առավել անհանգստացնում են նրանց:
- Ծնողների հետ հարկավոր է հանգիստ եւ բարեհամբույր խոսել: Կարեւոր է , որ բոլոր աշակերտների , այդ թվում /ռիսկային խմբի/ ծնողները ժողովից գնան հավատով լցված դեպի իրենց երեխան:
- Ծնողական ժողովի ընթացքում համատեղ աշխատանքի արդյունքը պետք է լինի այն, որ ծնողները դառնան ավելի վստահ այն բանում, որ իրենց երեխաների դաստիարակության հարցում կարող են հենվել դասղեկի եւ մյուս ուսուցիչների աջակցության եւ օգնության վրա:

Եվ վերջապես ուսուցչի վարպետությունը կայանում է աշակերտների հետ փոխազդեցության կազմակերպման ձեւերը, վերլուծելու կարողությունը, համոզմունքների արտահայտումը, առանց վիրավորելու աշակերտի տեսակետը, աշակերտի ներշնչման կարողությունը: Ուսուցչի մոտեցումից շատ բան է կախված: Ուսուցիչն է, որ կարող է ճիշտ ղեկավարելով աշակերտներին եւ ծնողներին , կկարողանա նրանց մեջ ձեւավորել բարձր արժանիքներ, զարգացնել հետաքրքրությունը ուսման նկատմամբ*:/Կ. Դ. Ուշինսկի/*

Ինչպես ասել է Սուխումլինսկին.<<Յուրաքանչյուր երեխայի մեջ կա լավը, եւ դաստիարակության գործընթացը պետք է կառուցել դրականի վրա հենվելու սկզբունքի հիման վրա>>:

ԵԶՐԱԿԱՑՈՒԹՅՈՒՆ

<< Մեր երեխաները մեր ծերությունն են: Ճիշտ դաստիարակությունը մեր երջանիկ ծերությունն է, վատ դաստիարակությունը՝մեր ապագա վիշտը, մեր արտասուքները, դա մեր հանցանքն է մյուս մարդկանց առջեւ, ամբողջ երկրի առջեւ>>:Ուրեմն կարողանանք ձեւավորել կյանքի լայն իմացություն եւ տաղանդ , կարողանանք ճիշտ դաստիարակության միջոցով դաստիարակել ու կերտել երկրի , ինչու չէ նաեւ աշխարհի ապագա պատմությունը:

Ա. Ս. Մակարենկո

Ուսուցիչները եւ ծնողները ունեն ընդհանուր նպատակներ եւ առանց նրանց համագործակցության՝ երեխայի կյանքը լիարժեք չէ : Դպրոցը երեխային տալիս է գիտական գիտելիքներ եւ իրականության նկատմամբ դաստիարակում գիտակցական վերաբերմունք: Ընտանիքն էլ իր հերթին ապահովում է կյանքի պրակտիկ փորձը: Ընտանիքում ձեւավորվում եւ մշակվում են մարդկանց կարեկցելու կարողությունը:

Ընտանիքի եւ դպրոցի համագործակցությունը գնալով ավելի արդիական եւ պահանջված է դառնում : Ծնողները բացառիկ դեր են խաղում երեխայի կյանքում. նրանք են կրում դրա զարգացման հիմնական պատասխանատվությունը: Ընտանիքը պետք է լինի համախոհների խումբ եւ գործի դպրոցի հետ համատեղ: Մանկավարժությունը պետք է դառնա գիտություն եւ՛ ուսուցիչների , եւ՛ ծնողների համար, ուստի կարեւոր եւ հրատապ խնդիրներից է դպրոց – ընտանիք համագործակցությունը:

Ուսուցիչ-աշակերտ-ծնող համագործակցությունը եղել է, կա և կմնա ուշադրության կենտրոնում, որի ճիշտ կազմակերպման հիմնական պատասխանատվությունը կրում է ուսուցիչը: Այս խնդրի լուծումը ուսուցիչներից պահանջում է լինել գիտակ, անաչառ, ունենալ ճկուն միտք և ընտրել աշխատանքի կազմակերպման ճիշտ մեթոդներ և հնարներ նպատակին հասնելու համար: Որպեսզի նպաստենք կրտսեր դպրոցական երեխաների ֆիզիկական, մտավոր, հոգեբանական, սոցիալական և գիտական կայուն զարգացմանն ու աճին:

Ծնողներին դարձնենք մանկավարժական գործընթացի ակտիվ մասնակիցներ՝ օգնելով նրանց երեխաների դաստիարակության և կրթության համար պատասխանատվության իրականացման գործում:

Ծնողներին ներգրավենք ուսումնադաստիարակչական գործընթաց, քանզի դպրոցի կյանքում ծնողների ներգրավվածությունը մեծ նշանակություն ունի աշակերտների հաջողության համար: Փորձը ցույց է տալիս, որ աշակերտները որոնց ծնողները ակտիվորեն մասնակցում են կրթական գործընթացին, ավելի լավ արդյունքների են հասնում: Ստանում են ավելի լավ գնահատականներ, ունեն ավելի բարձր ակադեմիական ձեռքբերում և ավելի որակով կատարած տնային առաջադրանքներ, նրանց հաճախման ցուցանիշն ավելի բարձր է և աչքի են ընկնում դրական վարքով, բարեհամբույր են և ինքնավստահ: Ծնողների ներգրավվածությունը դրական անդրադարձ է ունենում նաև ծնողի, դպրոցի և ուսուցչի համար:

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՑԱՆԿ

1.Կ.Դ Ուշինսկու մանկավարժական հայացքները

2. <<Քայլ առ քայլ>>-ի չափորոշիչների կիրառումը դասարանում 3. http://kargiskola.ge/parent/pdf/PE_GUIDE_Armenian.pdf

4. Նախաշավիղ 1 .2012

5. Վ. Դ. Սեմյոնով /Փոխազդեցություն դպրոցի եւ սոցիալակն միջավայրի միջեւ

6. Վ.Դ. Սեմյոնով/ Մանկավարժություն